

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4379/22
28.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Весне Дамјановић и Јелене Стојилковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Никодиновић, адвокат из Београда, ул.Краља Милутина бр.37, против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Верољуб Миљковић, адвокат из Београда, ул.Нушићева бр.6, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 3140/19 од 26.5.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.9.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 3140/19 од 26.5.2022. године.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 3140/19 од 26.5.2022. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да су пок.ДД бивша из ..., у својству поклонодавца и правни претходник тужених, сада пок.ЂЂ у својству поклоноприца, сачинили и извршили два усмена уговора о поклону новчаних средстава, и то један на износ од 20.000 евра а други на износ од 18.000 евра, те да се износ од 38.000 евра урачунава у наследни део тужених, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да предмет заоставштине иза смрти пок.ДД представља новчани износ од 78.000 евра, што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 699.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући исту у целости из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд је испитао ожалбену пресуду, у границама овлашћења из члана 386. ЗПП-а (“Сл.гласник РС” бр.72/11 са каснијим изменама и допунама, па је оценио да изјављена жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачке 1-3, 5, 7. и 9. ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се наводима жалбе тужиоца указује на друге повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде. Изрека ожалбене пресуде је разумљива и непротивречна сама себи и разлозима пресуде, а о чињеницама битним за доношење одлуке првостепени суд је у образложењу пресуде навео разлоге који су, супротно жалбеним наводима, довољни, јасни, разумљиви и непротивречни сами себи и стању у списима, што значи да ожалбена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су правни следбеници сада пок.ДД, која је преминула 10.9.2016. године, тако што јој је тужилац братанац а тужени су деца од њеног другог братанца, сада пок.ЂЂ, брата тужиоца. Иза смрти пок.ДД покренут је поступак за расправљање заоставштине, али је исти прекинут решењем Првог основног суда у Београду О 7191/16 од 30.5.2017. године (правоснажно 23.2.2018. године) којим је тужилац упућен да против тужених покрене парницу ради утврђења обима заоставштине оставиље будући да је тужилац у оставинском поступку тврдио да је иза смрти оставиље остао износ од 78.000 евра и златни накит, као и да се утврди да се у наследни део тужених урачуна износ од 38.000 евра који је оставиља поклонила њиховом пок.оцу за зидање куће на ... и куповину гараже у ... Тужилац је поступајући у складу са упутом из наведеног решења, поднео тужбу суду, а тужбени захтев је засновао на тврдњи да је његова пок.тетка ДД имала уштеђевину од 78.000 евра јер је од наведеног износа имала намеру да њему купи стан те да је иста за живота оцу тужених поклонила износ од укупно 38.000 евра, тако што му је најпре поклонила износ од 20.000 евра за изградњу куће на ... а затим и износ од 18.000 евра за куповину гараже у ... Даље је тврдио да је износ од 78.000 евра оставиља у току 2012. године однела у ДЗ Звездара где се лечила на одељењу неуропсихијатрије и да је о томе обавештен од стране здравствених радника који су у то време радили на шалтеру дома здравља, ... ЕЕ, ординирајућег лекара ЖЖ и социјалног радника ЗЗ. Тужени су оспорили наводе тужбе те су тврдили да су предметне непокретности њихови родитељи купили од својих средстава обзиром да су у време стицања те имовине обоје били запослени, као и од средстава добијених на име кредита који је подигла њихова сада пок. мајка, а да су део новца за куповину гараже позајмили од комшинице којој је новац враћен, те су тврдили да им није познато да је оставиља имала уштеђевину од 78.000 евра. Из странаких исказа тужених и исказа саслушаног сведока ИИ утврђено је да је отац тужених са овим сведоком започео изградњу заједничке викенд куће на ... по основу добијене грађевинске дозволе 1986. године, да је овај сведок у претежном делу финансирао изградњу објекта, да је изградња истог трајала годину-годинуипо дана те да је отац тужених након завршетка градње, у току две наредне године сведоку исплатио 14.000 ДЕМ, у складу са договором који су претходно постигли. Надаље из

изведених доказа првостепени суд је утврдио да су родитељи тужених, као чланови задруге, са Стамбеном задругом ... у току 1992. године закључили уговор о изградњи гараже у насељу ..., да су фиксни износ цене за гаражу обезбедили од средстава из кредита који је одобрен мајци тужених а преостали износ цене од 2000 ДЕМ им је позајмила комшиница ЈЈ, којој је у наредних 20 месеци мајка тужених у целости вратила позајмљени новац. Из исказа саслушаних сведока ЖЖ, ЕЕ и ЗЗ, који су 2012. године били запослени у ДЗ Звездара утврђено је да исти немају сазнања везано за проналажење новца који је према тврдњама тужиоца 2012. године пок.ДД донела у дом здравља, док је из дописа ДЗ Звездара од 28.11.2016. године утврђено да се на основу извршеног увида у медицинску документацију пок.ДД лечила на неуропсихијатријском одељењу ове установе те да немају никаква сазнања да је приликом доласка у ову установу именована оставила девизна средства нити о томе постоји службена белешка.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилном применом правила о терету доказивања из чл.231 ЗПП-а, одбио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде, с обзиром да тужилац током поступка суду није пружио ниједан доказ у погледу тврдњи да је његова тетка, сада пок.ДД у моменту смрти имала уштеђевину у износу од 78.000 евра, која би требало да уђе у састав њене заоставштине нити је доказао да је пок.ДД оцу тужених учинила два поклона у укупном износу од 38.000 евра, а који износ би у смислу чл.66 ст.1 ЗОН-а требало да се урачуна у наследни део тужених. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које прихвата и овај суд, као другостепени.

Цењени су наводи жалбе тужиоца којима се оспорава правилност ожалбене пресуде указивањем да је закључак првостепеног суда о пореклу средстава родитеља тужених за куповину гараже контрадикторан доказима у списима јер из уговора о кредиту који је одобрен мајци тужених за куповину гараже следи да је исти закључен са Специјализованом пољопривредном банком Агробанка дд Београд 1992. године а да је уговор о куповини гараже закључен односно оверен пред судом 2004. године, да ову контрадикторност првостепени суд није отклонио и стим у вези да су у образложењу ожалбене одлуке изостали разлози због чега је банка одобрила кредит родитељима тужених 8 година након закљученог уговора, да се из записника са рочишта за расправљање заоставштине јасно утврђује да је пок.ДД у ДЗ отишла са новцем, да околност што о том догађају не постоји службена белешка не значи да се догађај није одиграо те да је остало нејасно како тужени знају да није било новца, али су ови наводи неосновани.

Супротно жалбеним наводима, све чињенице битне за доношење одлуке у погледу основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио на основу изведених доказа, које је правилно ценио у смислу чл.8 ЗПП-а и за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге који нису у супротности са стањем у списима, а наводима жалбе којима тужилац на свој начин интерпретира чињенично стање и изражава неслагање са датим образложењем ожалбене пресуде, исто није доведено у сумњу.

Наиме, на основу изведених доказа, првостепени суд је правилно закључио да су родитељи тужених изградњу гараже финансирани од сопствених средстава које је мајка тужених обезбедила делом из кредита који јој је одобрила Агробанка 1992. године а делом од позајмице (2000 ДМ). На овакав закључак суда упућује не само тврдња тужених, већ и садржина уговора о инвестиционом кредиту који је 11.2.1992. године Агробанка одобрила мајци тужених, сада пок.КК, који је здружен списима, а из кога недвосмислено произилази да се ради о наменском кредиту за изградњу гараже који је мајци тужених одобрен на основу одлуке Комисије за одобравање кредита становништву од 4.2.1992. године, односно одлуке генералног директора Агробанке. С тим у вези, сама околност да је уговор о међусобним правима и обавезама везаним за изградњу гараже који су 17.1.1992. године родитељи тужених као здругари закључили са стамбеном задругом “...” оверен од стране суда тек 2004. године, не доводи у сумњу да је изградња гараже делом финансирана из средстава одобреног кредита, јер је банка мајци тужених непосредно након закључења тог уговора (4.2.1992. године) одобрен наменски кредит управо за изградњу гараже и то у истом износу који је и назначен у уговору о међусобним правима и обавезама закљученим 17.1.1992. године. Осим тога, чињеницу да је мајка тужених од Агробанке добила кредит за изградњу, односно куповину гараже потврдила је и сведок ЈЈ која је у свом исказу, између осталог навела да је у те сврхе мајци тужених позајмила износ од 2000 ДМ, а чијем исказу тужилац није приговорио.

Надаље, тужилац тврди да је пок.ДД поклонила оцу тужених 20.000 евра ради изградње половине куће на ... као и да је износ од 78.000 евра однела у ДЗ Звездара 2012. године када се у тој установи лечила те да наведени износ представља њену заоставштину, али сем паушалних тврдњи у погледу учињених поклона и постојања уштеђевине у износу од 78.000 евра који би ушао у састав заоставштине пок.ДД, тужилац суду до закључења главне расправе није пружио ниједан доказ у прилог таквих тврдњи. Наиме, овакве тврдње тужиоца се не могу поуздано утврдити ни из исказа саслушаног сведока ЛЛ која је у свом исказу била контрадикторна обзиром да је најпре навела да јој је ДД причала да су купили стан на ... али да не зна ко је и када исти купио, нити јој је познато ко је давао новац, да би након тога изјавила да зна да је ДД купила ту викендицу али да не зна са чијим новцем јер ДД са њом није причала о својим финансијама. Такође, ни из записника са рочишта за расправљање заоставштине на који се тужилац позива у жалби, не може се утврдити да је иза смрти ДД остала уштеђевина у износу од 78.000 евра који би представљао њену заоставштину, јер из садржаја наведеног записника то не произилази, већ су у записник унете само тврдње овде тужиоца о постојању наведеног износа као и изјава наследне учеснице ББ да је тачно да је пок.ДД оставила новац у ДЗ али да јој је иси враћен, стим да она ДД није питала за новац нити је проверавала да ли ДД код себе има било какав новац, након чега је оставински поступак прекинут и тужилац упућен да покрене парницу управо ради утврђења обима заоставштине, између осталог и утврђења да износ од 78.000 евра сачињава заоставштину пок.ДД. Супротно жалбеним наводима, на тужиоцу је био терет доказивања тврдње да је иза смрти пок.ДД остао износ од 78.000 евра, у смислу чл.231 ЗПП-а, а не на туженима, јер се негативне чињенице не доказују, због чега

тужени нису били у обавези да доказују да иза смрти оставиље није остао новац у наведеном износу.

Цењени су и наводи жалбе којима се указује да суд није поклонио веру тужиоцу већ туженима и сведоцима те којима се анализирају искази саслушаних сведока указивањем да постоји сумња у њихове исказе, али су и ти наводи без утицаја на правилност ожалбене пресуде јер се истима оспорава правилност оцене изведених доказа, а што у жалби није дозвољено, с обзиром да суд по свом слободном уверењу а на основу савесне и брижљиве оцене свих изведених доказа појединачно и у њиховој међусобној вези, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане као и о томе коме ће од парничних странака и саслушаних сведока поклонити веру, у смислу чл.8 ЗПП-а, што је првостепени суд у конкретном случају правилно учинио, а слободно судијско уверење, које је првостепени суд на одговарајући начин образложио, се не може жалбом нападати.

Приликом одлучивања, овај суд је имао у виду и остале наводе жалбе, али је код напред наведеног, оценио да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке, па их посебно не образлаже сходно чл.396 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је иста донета правилном применом одредаба чл.153 и 154 ЗПП-а.

Имајући у виду све напред изложено, применом чл.390 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом чл.153 и 165 ЗПП-а обзиром да тужилац није успео са жалбом у поступку пред првостепеним судом.

**Председник већа-судија
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић